

delse på det kunstneriske område. Man er jo køber. Men regeringen finder det også positivt med en stor mangfoldighed i efterspørgslen efter kunst.

Kl. 10.15

Vi arbejder også med et lovforslag, som skal give virksomhederne mulighed for at yde donationer til kulturinstitutioner og kunne fradrage donationen i deres skatteregnskab.

De private fonde kan vi se typisk yder støtte til anskaffelse af kunst og kulturgenstande eller til kulturbyggerier. Egmont Fonden var f.eks. kraftigt medvirkende til igangsætningen af den store ombygnings- og moderniseringsproces af Nationalmuseet, som startede i 1986.

Det var også Egmont Fonden, som var med til at sikre, at Statens Museum for Kunst i forbindelse med museets store tilbygning i sin tid kunne indrette et Børnenes Kunstmuseum, som var et længe næret ønske hos museet, men som det var svært at finde plads til i budgettet for museets samlede udbygning. Det er et flot og godt sted, og børnene får lov til at udfolde deres kreative potentiale, når de besøger f.eks. Statens Museum for Kunst.

Den 6. oktober sidste år tog jeg det første spadestik til kunstmuseet Ordrupgaards nye tilbygning af den verdensberømmede irakisk-britiske arkitekt Zaha Hadid. Dette projekt er støttet af Augustinus Fonden og Fonden Realdania med lige godt 15 mio. kr. tilsammen, eller godt en tredjedel af byggeriets samlede udgifter.

Det er glædeligt, at disse fonde med store donationer har været med til at sikre Ordrupgaard et spændende arkitektonisk bygningsværk af en kaliber, som jeg også er helt sikker på vil vække opmærksomhed internationalt. Fondenes støtte udgør et værdifuldt supplement til den statslige støtte.

Jeg kunne nævne mange flere eksempler på samfinansiering af kulturbyggerier, men pointen er, at det ikke er fondene, der foretager den kunstneriske vurdering eller træffer de afgørende beslutninger. Det er og bliver de kunstfaglige og kompetente ledelser på kunst- og kulturinstitutionerne, der træffer de endelige afgørelser, og de folkevalgte politikere, hvis der er tale om større beslutninger som f.eks. gennemførelsen af større kulturbyggerier.

I en klasse for sig er naturligvis det nye operahus, som har karakter af en gave fra A.P. Møller Fonden til det danske folk. Det gør selvfølgelig – og det tror jeg det gør på alle – et stort indtryk, når vi passerer Amalienborg og ser opera-

huset rejse sig på Holmen. Operahuset vil jo også medføre permanent øgede driftsudgifter for Det Kongelige Teater, som skal deles mellem Københavns Kommune og staten, men vi har taget imod gaven med åbne øjne. Vi har haft fuldt kendskab til betingelserne for modtagelsen af gaven, før vi traf den endelige beslutning.

Det kan måske være svært at afslå en gave, men man bør selvfølgelig være opmærksom på, at private gaver eller donationer kan medføre et øget pres på de offentlige kulturbudgetter i form af stigende driftsudgifter, og det må indgå med vægt i de samlede overvejelser, inden man siger ja til at modtage en gave.

Uden at jeg vil blande mig i fondenes prioriteringer, så vil jeg da egentlig gerne opfordre til, at man i de enkelte tilfælde drøfter med fondene, om de har mulighed for at påtage sig et vist ansvar for driften af de mange flotte kulturbyggerier, som de er med til at sætte i verden.

Det er også naturligt at nævne, som jeg indledningsvis citerede Knud W. Jensen for, den meget væsentlige betydning, som bl.a. Ny Carlsberg Fonden har haft for de samlinger, som de statslige eller statsstøttede museer ligger inde med. Den har ydet en helt fantastisk og uvurderlig indsats for skabelsen af værdifulde samlinger af kunst i Danmark, og man kan ikke takke dem nok.

Derfor forstår jeg heller ikke helt dagsordenen og nogle af de politiske meldinger, der er kommet op i debatten i dag, om fondenes indflydelse. En fond som Ny Carlsberg Fonden er jo med til at sikre en variation og en mangfoldighed i den billedkunst, man har ude på museerne. Det kan man jo kun være glad for.

Vi har ikke en samlet oversigt over det store og brogede område, der vedrører private virksomheders og fondes tilskud til det samlede kunst- og kulturliv i Danmark, ligesom vi heller ikke har opgørelser over værdien af kunst- og kulturlivet for erhvervslivet. Men vi ved noget om, hvor store private tilskud vore statslige kulturinstitutioner har modtaget de seneste år samt til hvilke formål.

Det billede, der tegner sig, er, at næsten alle institutioner modtager private tilskud, og at disse hovedsagelig går til konkrete projekter, forskning eller nyanskaffelser. De store statslige kulturinstitutioner – Det Kongelige Teater, Nationalmuseet, Statens Museum for Kunst og Det Kongelige Bibliotek – modtager store private tilskud, og de mindre institutioner modtager mindre, men dog betydelige tilskud.